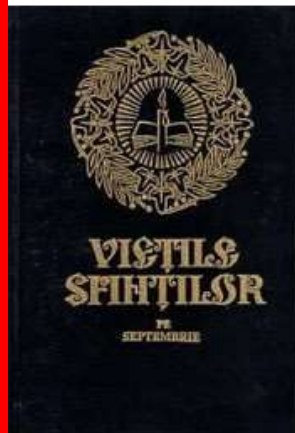

TEZAUŢ LITURGIC
14 MARTIE
SF.GRIGORIE I CEL MARE

VIATA
SF.CUVIOS
BENEDICT
DE LA NURSIA

ROMAN, 1995

14 MARTIE
SF.GRIGORIE I CEL MARE
VIAȚA
SF.CUVIOS BENEDICT DE LA NURSIA

Sfântul Benedict era cu viața foarte evlavios și dreptcredincios și împodobit cu darul lui Dumnezeu. Din copilărie strălucea prin nevinovăția inimii și se împodobește cu înfrînarea trupului, neplecînd sufletul la nici o voie trupească căci, încă tînăr fiind, a urît pornirea și înfierbîntarea trupului, dezmierdările și poftele lumii și socotea ca pe un copac uscat lumea aceasta cu floarea ei.

Acest sfînt a răsărit ca luceafărul de dimineață, din Nursia, cetatea romanilor. Apoi a fost dat la școală de părinți să învețe carte, dar el, văzînd că mulți mergeau mai mult în poftele lor, ca un înțelept, s-a retras și n-a mai mers la școală, ca să nu cadă și el într-o prăpastie ca aceea pierzătoare de suflet.

Deci, părăsind școala și lăsînd casa părintească și averile cele multe moștenite, căci părinții lui murise, lui Dumnezeu singur dorind să-i placă, a iubit chipul sfintei și monahiceștii vieți și s-a făcut monah - faptele cele după Dumnezeu ale acestui cinstit părinte eu cu ochii nu le-am văzut, dar le-am auzit de la patru ucenici ai lui. De la

Constantin, om preacucernic, care a fost următor al lui; de la Valentin, care a chivernisit mulți ani sfințitul locaș din Lateran; de la Simplichie, care a păstorit al treilea după Sinodie, și de la Onorat, care locuiește astăzi chilia lui, cea în care ședea mai înainte cuviosul.

Acest părinte, Benedict, care mult a strălucit în fapte bune, după ce a lăsat învățătura cărților, cunoscînd, ca unul ce nu cunoaște și înțelept, ca un neînțelept, a părăsit deșertăciunea acestei vieți și s-a dus să locuiască în pustie; dar nimeni nu l-a urmat, decît singură femeia care l-a crescut, căci tare îl iubea. Iar cînd s-a dus la locul ce se numește Efide, mulți preacucernici bărbați, atrași de duhovniceasca lui dragoste, s-au dus acolo și au rămas cu dînsul în biserica Sfîntului Petru.

Într-o zi, maica Sfîntului Benedict a cerut de la o femeie din satul care era acolo departe o covățică, ca să curețe niște grîu. Și luînd-o, a pus-o pe masă cum s-a întîmplat. Dar urîtorul de bine diavol a aruncat-o jos și s-a stricat, pe cînd era bătrîna undeva, desfăcîndu-se în două bucăți. Întorcîndu-se bătrîna și văzînd covățica în două bucăți, a început a plînge. Dar sluga lui Dumnezeu, Benedict, văzînd-o, l-a durut inima și, luînd bucățile, a căzut la rugăciune cu lacrimi și, sculîndu-se, a găsit vasul întreg. Apoi îndată

chemînd-o și sfătuind-o să nu se întristeze de primejdiile ce se întîmplă, i-a dat covățica întreagă.

Aceasta este cea dintîi și de mirare minune a sfîntului, de care s-a auzit peste tot locul acela dimprejur. Iar locuitorii locului aceluia au spînzurat covățica la poarta bisericii de acolo, ca să se vadă, spre slava lui Dumnezeu și lauda lui Benedict, adevăratul Lui rob și să se cunoască de toți darul Sfîntului Duh, care într-însul locuia, din tînăra vîrstă. El a stat mulți ani acolo, pînă la venirea longobarzilor.

Dar iubitorul de Dumnezeu și urîtorul de slavă, Benedict, s-a dat la mai multe osteneli, socotind că mai bine este să se bucure de osteneli, decît de laudele omenești. Apoi, lăsînd pe furiș pe maica sa, s-a dus în locuri pustii; ajungînd la un loc ce se numea Lac, la patruzeci de mile departe de Roma - în care izvora mulțime de ape, din care se formează un rîu -, a rămas acolo. Ducîndu-se acolo, l-a văzut un monah cu numele Roman, care venea de la o mănăstire ce era aproape. Apoi aflînd locul unde s-a dus și scopul lui cunoscînd, nu l-a arătat nimănui, ci l-a ajutat la cele ce-i trebuiau și l-a îmbrăcat în sfînta schimă a monahilor și după puțină îi slujea la trebuințele trupești.

Iar de Dumnezeu înțeleptitul Benedict, găsind în acel loc, într-o rîpă, o peșteră foarte strîmtă, s-a închis într-însa și trei ani a fost necunoscut altora, afară de Roman. Iar Roman era aproape, într-o mănăstire, sub ascultarea părintelui Adeodat. În vremea cînd ședea bătrînul său să mănînce, lua puțină pîine și-i aducea, în zilele cele rînduite. Și cum de la mănăstire pînă la peșteră nu era drum, căci era prea înaltă prăpastia, pe deasupra, cu o frînghie lungă și subțire, îi pogora pîinea. Și avea un clopoțel la frînghie, ca să audă sfîntul și să iasă s-o ia. Dar vrăjmașul dreptcredincioșilor, bîntuitorul faptei bune și pizmașul diavol, îl ura pe Roman pentru dragostea frățească, iar pe Benedict îl zavistua pentru lipsa trebuinței și pentru socoteala cea bine plăcută lui Dumnezeu. Deci, vrînd să-l abată și să-l arunce în lenevire, într-o zi, cînd Roman pogora pîinea cu frînghia, aruncînd diavolul o piatră, a zdrobit clopoțelul. Însă preacinstitul Roman n-a lipsit a face slujba sa, cea lui Dumnezeu plăcută, în alte chipuri.

Apoi, cînd întrutotbunul Dumnezeu a binevoit ca Roman să înceteze de la acea slujbă și de Dumnezeu iubită slujire, iar petrecerea fericitului Benedict s-o arate spre folosul multora, neîngăduind să se ascundă multă vreme sub obroc dumnezeiescul dar al minunilor ce străluceau printr-însul, atunci pe acesta l-a pus în sfeșnic ca

pe o făclie, ca să strălucească la toți cei ce sînt în casa lui Dumnezeu.

Iar arătarea s-a făcut astfel: Un preot, locuind departe de peștera cuviosului, a gătit bucate bogate pentru praznicul Paștilor și i s-a arătat prin vedenie Domnul, Care îi zise: "Tu multe feluri de bucate gătești pentru tine, iar robul Meu, Benedict, în cutare peșteră fiind pentru dragostea cea către Mine, nu are ce să mănînce". Deci îndată sculîndu-se preotul, în ziua de Sfintele Paști, s-a dus, cu bucatele pe care le gătise pentru sine, să găsească peștera și pe omul lui Dumnezeu, în prăpăstiile munților, văilor și în găurile pămîntului. Aflîndu-l pe dînsul în peșteră l-a sărutat. Apoi, făcînd rugăciune amîndoi și binecuvîntînd pe Dumnezeu, au șezut, vorbind împreună și hrănind cu dumnezeiești cuvinte sufletele lor.

Sculîndu-se preotul, îl rugă pe sfîntul, zicînd: "Vino, părinte, să prăznuim, că astăzi sînt Paștile". Iar omul lui Dumnezeu a răspuns: "Știu că sînt Paștile, căci m-am învrednicit a te vedea". Căci nu știa cuviosul că era cu adevărat sfîntul praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Iar preotul a zis: "Într-adevăr, părinte, astăzi este ziua Învierii Domnului și nu se cade să postești, căci și eu spre aceasta am fost trimis de Dumnezeu către tine, ca din darurile Lui amîndoi să ne împărtășim". Deci,

mulțumind lui Dumnezeu, au mâncat amîndoi. Iar după ce au mâncat și s-au veselit duhovnicește, au vorbit din Sfintele Scripturi. Apoi, sărutîndu-l, preotul s-a dus, slăvind pe Dumnezeu pentru lipsa dreptului.

În acea vreme oarecare păstori, văzîndu-l în peșteră ascuns și cu piei îmbrăcat, socoteau că văd fiare. Iar după ce au înțeles că este pustnic, rob al lui Dumnezeu, au lăsat gîndirea că este fiară și s-au cuprins de milostivire. De atunci s-a dus vestea despre dînsul prin locurile cele din jur și mulți mergeau la dînsul și-i aduceau cele trebuincioase trupului. Iar cuviosul părinte îi hrănea mai ales pe dînșii cu povestirile cele duhovnicești, decît cu mîncări simțite.

Într-una din zile, cuviosul liniștindu-se, a venit ispititorul în chip de mierlă și zbura fără rușine atît de aproape de el, încît ar fi prins-o, de ar fi voit. Purtătorul de Dumnezeu, Benedict, înțelegînd măiestria vrăjmașului și cu semnul Crucii înarmîndu-se, mierla s-a făcut nevăzută. Apoi atîta ispită s-a pricinuit în trupul lui după ce s-a dus mierla aceea, încît niciodată una ca aceasta n-a pătimit. Căci orice femeie ce se întîmplase în tinerețe a vedea, i-o închipuia diavolul desfrînării și i-o pune de față în nălucirea lui. Și atît de mare

înfocare a trupului i-a aprins, încît puțin a lipsit să se gîndească și să se întoarcă în lume.

Dar, întărindu-l darul cel mîntuitor al lui Dumnezeu, a biruit pe cel ce-l ispitesea. Și, fiind acolo aproape urzici și spini, s-a dezbrăcat și s-a aruncat într-însele și, tăvălindu-se mult timp și sîngerîndu-și trupul și răbdînd cu vitejie durerile, s-a izbăvit de acel gînd purtător de moarte și i-a mulțumit lui Dumnezeu. De atunci în toată vremea vieții sale, diavolul desfrînării n-a îndrăznit să-l mai supere, după cum acest părinte nebiruit în ispite a povestit ucenicilor săi. Astfel, mulți părăsind dezmierdările lumii, învățau să se lupte cu puterile cele multe ale vicleniei diavolești.

După ce s-a depărtat ispita, a rămas omul lui Dumnezeu netulburat în gînd. De acum înainte, încălzindu-se inima lui de darul Sfîntului Duh, a dat rodul învățăturii mai bogat; încît s-a făcut auzită tuturor viața lui cea vrednică de minune. Și era o mănăstire nu departe de peștera cuviosului, al cărei egumen se săvîrșise. Deci toți frații de acolo, venind la dînsul, îl rugau să le fie egumen. Iar cuviosul, nevrînd să lase smerenia din copilărie crescută cu dînsul, n-a primit, socotindu-se păcătos și nevrednic, adăugînd și aceasta, că obiceiurile sale nu se unesc cu obiceiurile lor. Dar la sfîrșit, biruindu-se de iubirea de frați, a împlinit

rugăciunea lor și s-a făcut egumen. Fericitul Benedict, păzind rînduiala mănăstirii și nelăsînd pe frați să facă voile lor, aceștia cum au văzut sfințenia cuviosului și pustnicia cea cu dinadinsul nepotrivindu-se cu răutatea lor, au început a se sfădi între ei și a se căi că au cerut egumen pe un bărbat atît de pustnic și luător aminte.

Deci, răzvrătirea acelora se lupta cu legea fericitului, căci obiceiurilor rele le este urîță petrecerea dreptilor și cei răi urăsc pe cei buni, iar de către cei îmbunătățiți se întorc urîtorii de fapte bune. Deci, sfădindu-se ei și văzînd că socoteala lor cea iubitoare de tulburare n-a sporit, căci părintele nu s-a dus pentru nestatornicia și tulburarea lor, după cum gîndeau ei, au pus într-un pahar de sticlă otravă amestecată cu vin și în vremea mîncării, șezînd părintele la masă, au îndrăznit, vai de îndrăzneala lor! și i-au dat-o. Atunci purtătorul de semne și marele părinte, Benedict, a făcut semnul de viață făcătoarei Cruci peste pahar, iar paharul îndată s-a zdrobit și a căzut la pămînt.

Astfel a cunoscut omul lui Dumnezeu că băutura era de moarte, pentru aceasta n-a răbdat semnul Crucii. Apoi, îndată s-a sculat de la masă cu fața veselă și cu gînd bun. După aceea, chemînd pe frați, a zis către dînșii: "Multmilostivul Domnul

Dumnezeu să vă miluiască, fiii mei, pentru ceea ce ați voit să-mi faceți! Nu v-am spus eu că judecata mea nu se potrivește cu a voastră? Duceți-vă și, după judecata voastră, căutați-vă părinte. Eu de aici înainte nu pot să vă mai fiu povățuitor!"

Acestea zicînd, s-a dus îndată la locuința sa cea dintîi, iubind liniștea de la început și pe Dumnezeu, Cel ce locuiește întru cele preainalte și la cele smerite caută. Deci, fiind părintele Benedict mai dinainte hotărît de Dumnezeu iarăși în peștera cea amintită și, cu dumnezeiești fapte bune strălucind, cu puteri și cu semne, pe care le făcea Dumnezeu printr-însul și în slavă îngerească înălțîndu-se, mulți s-au dus la locul acela să se păstorească de darul lui cel de Dumnezeu dat. Deci, iubitorul de Dumnezeu și de suflete, Cuviosul Benedict, a alcătuit acolo, cu puterea lui Hristos, douăsprezece mănăstiri, rînduind în fiecare să se afle cîte douăzeci de monahi. Apoi a oprit și el puțini, cîți a socotit că ajung sub a lui dăscălească povățuire.

Atunci au început a veni la dînsul din Roma oameni de bun neam și învățați, împreună cu fiii lor, să-i călugărească. Atunci și fiii buneii nădejdi, Eviție și Mavru, s-au dus la dînsul și s-au făcut monahi. Chiar și Tertil, patriciul, a dat pe Plachida. Dintre aceștia Mavru, fiind mai tinerel,

după ce a crescut cu obiceiurile cele bune, a început a fi lucrător al învățătorului. Iar Plachida, fiind încă tânăr, cu ostenele pustnicești își înfrîna tinerețea.

Într-una din mănăstirile cele mai sus-zise era un monah leneș, care, în vremea rugăciunii, nu răbda să stea cu frații pînă în sfîrșit; ci, cînd toți frații îngenunchiau, acela ieșea afară și vorbea deșertăciuni. Iar egumenul acestuia, de multe ori sfătuindu-l și nimic folosind, l-a adus la omul lui Dumnezeu, Cuviosul Benedict, care, după cum se cuvine muștrîndu-l și sfătuindu-l, l-a eliberat. Iar el, întorcîndu-se la mănăstire și de-abia două zile ținîndu-se de sfătuire, iarăși în vremea rugăciunii făcea ca și înțîia dată obiceiul lui cel diavolesc; că lăsa slujba și ieșea afară din biserică fără frica lui Dumnezeu. Egumenul acestuia, venind la cuviosul, i-a povestit cele despre dînsul. Atunci cuviosul a zis: "Vin eu și-l voi îndrepta".

Venind la mănăstire în ceasul în care s-a sfîrșit lauda cîntării de psalmi și frații au îngenunchiat la rugăciune, Sfîntul Benedict a văzut că un diavol a apucat marginea hainei monahului leneș și-l trăgea afară din biserică. Atunci sfîntul a zis în taină egumenului, cu numele Pompian, și robului lui Dumnezeu, Mavru: "Vedeți cine este cel ce-l trage pe monahul acesta afară din biserică?" Iar ei,

răspunzînd, au zis: "Ba nu, părinte". Sfîntul a zis: "Să rugăm pe Dumnezeu ca să-l vedeți și voi". Și rugîndu-se două zile, Mavru monahul l-a văzut, iar părintele mănăstirii nu l-a văzut. În ziua următoare, după ce s-a sfîrșit rugăciunea, ieșind afară omul lui Dumnezeu și găsind pe leneșul acela stînd afară din biserică, l-a lovit cu toiagul și, din acea zi, s-a izbăvit monahul de diavoleasca lenevire și necucernicie; și de aici înainte stătea rîvnitor cu frații, pînă ce se făcea sfîrșitul, neîndrăznind diavolul să-l mai apuce, căci fusese izgonit de Sfîntul Benedict.

Trei din cele douăsprezece mănăstiri erau pe vîrfuri și pe răspîntii de munți și monahilor le era greu a se pogorî jos la pîrîu să ia apă, căci trecerea prin prăpăstii era primejdioasă și ei cu multă frică se suiau și se pogorau. De aceea, adunîndu-se monahii celor trei mănăstiri, au venit la robul lui Dumnezeu, Benedict, zicînd: "Cinstite părinte, cu greu ne este și primejdios a ne coborî jos la pîrîu, să luăm apă. Deci, este nevoie să mutăm mănăstirea ca nu cumva să alunece cineva în prăpastie și să moară".

Cuviosul, cu cuvinte dojenitoare și mîngîietoare întărindu-i, i-a eliberat. Însă, după ce a înnoptat, luînd pe Plachida, despre care am zis mai sus, s-a suit în vîrfurile muntelui greu de umblat și a ales un

loc unde s-a rugat. Sculându-se de la rugăciune, a luat trei pietre și le-a pus una peste alta în acel loc de rugăciune și s-a îndreptat spre chilie.

Dimineața au venit iarăși frații și-i ziceau aceleași pentru apă. Dar el a zis către dînșii: "Suiți-vă, fiii mei, în munte și veți găsi trei pietre una peste alta; acolo să săpați, în acel loc, că puternic este Dumnezeu și la acea înălțime a muntelui vă va da apă destulă și greutatea osteneții drumului vă va ușura-o". Plecînd ei, au găsit precum le-a zis cuviosul. Deci au săpat, și îndată mulțime de apă a început a izvorî, cum și pînă astăzi curge, arătînd minunea sfîntului.

Altă dată, un oarecare bărbat din neamul goților, sărac cu duhul, a venit la sfințitul Benedict să se pocăiască de păcatele sale și el l-a primit. Într-una din zile a poruncit cuviosul către unul din frați să-i dea o unealtă, ca să curețe locul de mărăcinii și de gătejele ce erau acolo, ca să facă grădină. Dar locul era deasupra pîrîului și, tăind și curățînd gotul, a ieșit unealta din coadă și a căzut în pîrîu și nu era nădejde să se găsească, pentru că era apă multă. El a alergat și a spus lui Mavru și i-a făcut metanie pentru greșeala sa. Iar Mavru a spus cuviosului și acesta s-a dus la pîrîu, unde, luînd coada din mîna gotului și punînd-o în pîrîu cu partea în care fusese unealta înfiptă, îndată a ieșit unealta din

fundul apei și a intrat la locul ei. Deci cuviosul a dat gotului unealta aceea tăietoare de mărăcini, zicându-i: "Iată unealta. Ia-o și lucrează și nu te întrista".

Într-una din zile, purtătorul de semne, Benedict, odihnindu-se în chilia sa, s-a dus monahul Plachida la pîrîu să ia apă; dar alunecînd vasul din mîna lui, a căzut în pîrîu și, vrînd el să apuce vasul, a alunecat și a căzut în apă; iar apa, fiind prea repede, l-a dus în mijlocul pîrîului, depărtîndu-l ca la o aruncătură de săgeată, încît se primejduia. Iar adevărata slugă a lui Dumnezeu, Benedict, văzînd întîmplarea și chemînd pe ucenicul său Mavru, i-a zis: "Frate Mavru, aleargă, că Plachida a căzut în pîrîu și apa foarte departe l-a tras". Minunat și foarte slăvit este lucrul acesta, care se povestește. Deci, alergînd Mavru și umblînd pe apă, cu porunca părintelui și ajungînd la locul unde Plachida era tîrît de apă, încît era gata a se îneca, l-a apucat îndată de păr și l-a scos. Iar după ce Mavru a ieșit cu Plachida afară la pămînt și și-a venit în sine, gîndind cum a umblat pe apă, s-a minunat și s-a înspăimîntat de ceea ce făcuse.

Apoi, întorcîndu-se la părintele, i-a vestit dumnezeiasca minune ce s-a făcut. Dar omul lui Dumnezeu, Benedict, a socotit că s-a făcut această

mare minune nu pentru sfințenia sa, ci pentru ascultarea lui Mavru. Iar Mavru spunea că a făcut porunca sfântului; căci, zicea că nu se află acum în aceeași putere în care era când s-a dus pe apă. Văzînd Plachida smerita cuvîntare cea de Dumnezeu următoare a acestora, a zis: "În timpul cît eram purtat de apă, vedeam deasupra capului meu cojocul părintelui meu și socoteam că el m-a scos din apă".

Strălucind fericitul cu niște fapte bune ca acestea, în locurile acelea mulți, pentru dragostea Domnului nostru Iisus Hristos, veneau de departe la dînsul și adeseori, părăsind deșertăciunea vieții, își puneau grumazul sub jugul cel bun al lui Hristos și se făceau pustnici. Însă diavolul, tatăl zavistiei și vechiul vrăjmaș al dreptcredincioșilor, neputînd vedea strălucirea minunilor sfântului și pe sine biruit de puterea lui cea dată de Dumnezeu, intra în mințile celor fără rînduială și-i îndemna să-l zavistuiască și să-l supere, după cum obișnuiesc cei fără rînduială și nevrednici a zavistui isprăvile celor vrednici. Pentru că lauda ce se face celor curați și vrednici este ocară și întristare celor întinați de zavistie. De aceea Florentie, preotul bisericii din apropiere, moșul lui Florentie ipodiaconul nostru, îmbrățișînd urîciunea și zavistia diavolului celui rău în toate, a început a zavistui și a ocări faptele bune ale sfântului,

socotind că prin aceasta va smulge pe mulți de la învățătura Sfântului Benedict cea de suflet folositoare. Iar după ce n-a dobândit această nădejde vătămătoare de minte, nu numai că n-a putut să atragă pe cineva, dar și mulți alții veneau la sfântul și se înmulțeau.

Florentie, rănindu-se de zavistie ca de o săgeată, defăima nevoița dumnezeiescului bărbat și nu se îngrijea de fel să-i caute viața lăudată și pustnicească. Apoi, întunecându-se de diavol, a ajuns într-atît, încît să otrăvească pe sfântul. Deci a plămădit pîine, a pus otravă într-însa, a copt-o și a trimis-o ca de bine-cuvîntare. Iar acel văzător bărbat a primit pîinea și i-a mulțumit, dar vicleșugul nu s-a tăinuit de el. Căci în ceasul în care avea obicei sfântul a mînca, a venit corbul din pădurea de aproape unde locuia și, după obiceiul ce-l avea, luînd pîine din mîinile sfîntului, mînca. Deci luînd Sfîntul Benedict pîinea cea purtătoare de moarte, a pus-o înaintea corbului și i-a poruncit, zicînd: "În numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, ia pîinea aceasta și du-te de o aruncă într-un loc unde să n-o găsească vreun om".

Atunci corbul, cu gura căscată și cu aripile întinse, a început a zbura împrejurul pîinii, a striga și a arăta, prin mișcările lui, viclenia diavolească din

pâine. Dar omul lui Dumnezeu a zis iarăși către corb: "Nu întârzia, nici te teme, ci ridic-o cum ți-am zis și du-o în loc neumblat, ca să nu se găsească niciodată".

Atunci corbul, după porunca sfântului, a luat-o cu multă frică și s-a dus. Apoi, după trei ceasuri s-a întors și a luat iarăși obișnuita hrană din mâinile sfântului, care, văzînd vicleșugul de ucidere al lui Florentie, și neputînd îndrepta viclenia lui, se ruga lui Dumnezeu pentru acela mai mult decît pentru sine, ca unul fără răutate și în toate blînd.

Florentie însă, neputînd să-l omoare pe sfîntul, lucra cu răutate și vicleșug satanicesc împotriva ucenicilor sfîntului. Căci ei lucrînd în grădină, Florentie, sluga diavolului, a trimis șapte fete frumoase și cu totul goale și le-a poruncit să se preumbe și să se joace înaintea monahilor, vrînd cu aceasta să necinstească fecioria acestora. Dar și la aceasta n-a nimerit cugetul lui cel prea înrăutățit, pentru că Benedict, următorul lui Hristos, văzînd scornirea lui cea diavolească și temîndu-se de sufleteasca vătămare a ucenicilor, judeca mai bine să se depărteze și să dobîndească mîntuirea ucenicilor, ca nu cumva, din zavistia lui Florentie către dînsul, cu timpul să se vatăme ucenicii.

Chemînd pe frații mănăstirilor, rînduindu-le iconom și dîndu-i lui Dumnezeu, a luat puțini cu sine și s-a depărtat de la chilia sa, fugind cu smerită cugetare de urîciunea și vrăjmășia lui Florentie. Dar Florentie greșea, păcătuiind în deșert, fără a putea să vatăme pe altcineva. Iar Dumnezeu, izbăvind pe sluga sa, l-a păzit spre mîntuirea multora, ucigînd pe viclean. Căci urîtul de Dumnezeu, Florentie, bucurîndu-se de ducerea fericitului părinte, stînd în foișorul casei sale, deodată a căzut din înălțime împreună cu foișorul și cel rău cu rău a murit și a luat moarte vrednică vicleniei sale, pentru că moartea păcătoșilor este cumplită.

Văzînd aceasta Mavru, ucenicul sfîntului, a trimis degrabă la dînsul, fiind departe de chilia sa ca de zece semne, și i-a zis: "Întoarce-te, părinte, întoarce-te, căci preotul care în zadar te izgonea, a murit". Auzind aceasta, omul lui Dumnezeu a plîns mult de ticăloasa moarte a lui Florentie și s-a mîhnit și de ucenicul său, căci s-a bucurat de o moarte ca aceea a lui. Deci l-a canonisit să se pocăiască pentru această greșeală. Astfel, fericitul s-a asemănat prin cele patru minuni mai înainte zise cu trei mari prooroci: cu Moise, la apă, care prin rugăciune s-a pornit și a izvorît din munte ca un rîu; cu Elisei s-a asemănat tăietorului de rugi, care a ieșit din adîncul pîrîului; cu Ilie, la

ascultarea corbului; cu Apostolul Petru, la umblarea pe apă. Din acestea se vede arătat că acest om era plin de darurile duhului, date tuturor sfinților.

Mutîndu-se acest preacuvios bărbat în alte locuri, și-a schimbat locuința, dar vrăjmașul nu l-a slăbit. Căci după aceea, cel de diamant a suferit mai mari și mai grele războaie de la diavolul. Căci ieșind Cuviosul Benedict de la locul său dintîi, s-a dus în țara Campaniei, în hotarele cetății care se zicea Casin, unde, într-un munte oarecare înalt, a găsit o capiște elinească foarte veche în care se cinstea zeul Apolon. Împrejurul acelei necurate capiști erau o mulțime de jertfelnice și de copaci. Pînă atunci se suia mulțime de necredincioși și aduceau jertfe lui Apolon; iar luminatul cu mintea, Benedict, și rîvnitorul drepte credințe, ducîndu-se la locul acela și intrînd în capiști, l-a zdrobit pe idolul lui Apolon, iar jertfelnicele le-a surpat. Apoi a ars copacii care erau acolo și, în mijlocul acelei capiște, a zidit o biserică a Sfîntului Martin, iar unde era altarul lui Apolon, a făcut o cinstită biserică a Sfîntului Ioan Botezătorul.

De aici înainte mulțimea poporului care locuia acolo în preajmă, povățuindu-se de învățătura lui, se întorcea către Dumnezeu și toți se făceau creștini. Acestea nesuferindu-le diavolul, nu în

chip nevăzut ori în somn, ci pe față se arăta cuviosului, apoi striga tare și zicea că suferă mare nevoie de la sfântul, încît și frații auzeau graiurile lui, deși nu-l vedeau. Către aceștia iubitorul adevărului zicea: "Credeți-mă, fraților, căci cu ochii văd pe vrăjmașul înfricoșat și purtător de foc, arătîndu-se cu nălucire; apoi și din ochi și din gură scoate pară de foc!" Deci auzeau toți, orice zicea vicleanul. Și întîi îl chema pe sfântul pe nume; iar cînd a văzut că sfântul nu-i răspunde, a încetat a-l defăima. Apoi iarăși îl chema pe nume, zicînd: "Benedicte!", care se tălmăcește binecuvîntatule. Iar sfântul nerăspunzînd îndată, diavolul zicea: "Maledicte! Maledicte! - adică blestematule -, ce ai cu mine? De ce mă izgonești?"

Într-una din zile frații, zidind chilia în care era să șadă sfântul, ciopleau piatră la mijloc și voiau s-o pună la zidire. Deci au venit trei și n-au putut s-o ridice. Apoi au venit și alții și nimic n-au folosit și a rămas piatra neclintită. De aceea, s-a socotit că este înrădăcinată în pămînt. Mai pe urmă s-a arătat că deasupra pietrei ședea diavolul și pentru aceea atîția bărbați n-au putut s-o clinească. Deci au trimis la cuviosul, care, venind îndată și făcînd rugăciune, a zis să ridice piatra și cu atîta lesnire au ridicat-o, încît socoteau că nu are greutate deloc, aceea care mai întîi era grea și nemișcată.

Deci s-a părut cuviosului și a zis ucenicilor să sape acolo unde era piatra. Săpînd, au găsit un idol de aramă și l-au aruncat în bucătărie și îndată a ieșit foc dintr-însa. Deci, socotind monahii că bucătăria arde, au alergat și au început a aduce apă s-o stingă. Atunci, întrebînd despre pricină, a înțeles cuviosul tulburarea fraților și apoi, intrînd în bucătărie, zicea că nu este focul despre care spun ei. Deci, îndată plecîndu-și capul său lui Dumnezeu la rugăciune, după obicei, se ruga să izgonească de la frați amăgirea aceea nălucitoare a vrăjmașului, care se arăta ochilor lor. Apoi, sculîndu-se de la rugăciune, ochii fraților celor înșelați i-a adus la fireasca vedere prin rugămîntea cea către Dumnezeu și nu mai vedeau bucătăria arzînd.

Altă dată, cînd zideau frații zidul, vrînd să-l facă înalt, și sluga lui Dumnezeu, Benedict, era în chilia sa, rugîndu-se, i s-a arătat diavolul bucurîndu-se, și i-a spus că merge la frații cei ce lucrează. Atunci a trimis cuviosul la frați cît mai degrabă și le-a vestit, zicînd: "Fraților, luați aminte, că vine către voi diavolul în ceasul acesta, să vă ispitească". Dar, mai înainte de a merge vestitorul, a ajuns diavolul și a surpat zidul ce se zidea și pe un tînăr monah, fiu al unui oarecare Coraliu, l-a zdrobit. Ucenicii sfîntului, văzînd aceasta, se întristară nu atîta pentru zid, cît pentru frate și i-au vestit cinstitului

părinte cu lacrimi în ochi. Iar preamilostivul părinte a poruncit să-l aducă. Dar nefiind cu putință a-l ridica pe mâini, că pietrele zdrobiseră nu numai trupul, ci și oasele lui, l-au pus în sac și i l-au adus. Iar el le-a spus să-l lase pe rogojina pe care se obișnuise a se ruga.

Scoțînd afară pe frați și închizînd ușa, și-a plecat genunchii și ruga pe Dumnezeu pentru sănătatea lui. Și s-a văzut în ceasul acela o minune cu adevărat vrednică de spaimă și de înfricoșare. Pentru că, după terminarea rugăciunii, tînărul s-a sculat sănătos cu tot trupul. Apoi l-a trimis sfîntul iarăși la frați, să lucreze cu dînșii, ca să zidească din nou zidul. Iar diavolul, care socotise să omoare pe monah, mai mult s-a rușinat de luarea în rîs pe care o gătise pentru fericitul și care s-a întors asupra sa prin defăimarea ce se făcea de ucenicii sfîntului. Deci, de aici înainte, omul lui Dumnezeu a luat de la Hristos darul proorociei, ca mai înainte să spună cele ce vor fi.

Apoi s-a legiuit de sfîntul în mănăstire ca atunci cînd se trimit frați la vreo slujbă, nici să mănînce, nici să bea, pînă se vor întoarce. Acest canon cu dinadinsul se păzea. Într-una din zile, niște frați au fost trimiși de cinstitul părinte la slujbă și s-a întîmplat că cei trimiși, umblînd mult și neputînd a se întoarce, au inserat și au găzduit la o sfințită

și cinstită fecioară unde au mîncat; apoi au trimis pe cineva din ei la cuviosul să le ceară binecuvîntare, după obicei, ca să mănînce. Dar, mai înainte, cunoscătorul părinte l-a întreat, zicînd: "Unde ați mîncat?" Iar el a răspuns: "Nicăieri, părinte". Atunci i-a zis sfîntul: "Pentru ce minți? N-ați poposit la chilia cutărei fecioare și ați mîncat cutare și cutare bucate și ați băut atîtea pahare?" Dimineața venind frații, cu înțelepciune și părintește fiind muștrați, ei, umilindu-se, au căzut la cinstitele lui picioare și mărturiseau că au greșit. Iar acest preablînd părinte, îndată le-a iertat greșeala lor, făgăduind frații că nu vor mai călca porunca lui, căci l-au cunoscut că, prin Duhul Sfînt, este de față peste tot.

Era un oarecare mirean cu chipul, dar iubitor de fapte bune și iubitor de monahi, frate al lui Valentin monahul, pe care la început nu l-am pomenit. În tot anul se ducea la purtătorul de semne, Cuviosul Benedict, ca să audă învățătura lui cea folositoare de suflet și să vadă pe fratele său Valentin. Acest om și-a pus însuși lege ca, ieșind din casa sa, să nu mănînce nimic pînă va veni la sfîntul să ia binecuvîntare. Însă într-o zi, venind spre mănăstire, fără de veste a venit la drum un necunoscut, cu care s-a întovărășit umblînd împreună, și care purta multe feluri de mîncări. Iar după ce au trecut cîteva ceasuri, a zis către dînsul

împreună mergătorul necunoscut: "Frate, vino să mîncăm, să nu slăbim la drum". Acela a răspuns și a zis: "Ba nu, să lipsească mîncarea, frate, nu mănînc; că am obicei de merg flămînd la cinstitul părinte Benedict".

Aceasta auzind-o celălalt, s-a liniștit. Și umblînd iarăși puțin, împreună călătorul îl îndemna să mănînce, dar acela nu l-a ascultat. Și mergînd iarăși puțin, au ajuns la un loc frumos și veselitor, unde era un izvor și o pajiste înflorită și verde. Atunci călătorul iarăși îl îndemna, zicîndu-i: "Iată apă, iată pajiște, iată loc îndemînatec, ia să ședem să mîncăm, frate, și să ne odihnim puțin, ca să putem, iarăși, umbla fără osteneală". Deci i-a plăcut locul acela și, înșelîndu-se de a treia sfătuire a călătorului, a șezut și a mîncat împreună cu dînsul, apoi s-a sculat și și-a luat iarăși drumul său.

Seara a venit la chilia sfîntului, care l-a primit și, căzînd la pămînt, cerea binecuvîntare. Iar mai înaintevăzătorul Benedict i-a ocărît greșeala pe care a făcut-o, zicînd: "Ce este, frate, aceea pe care a făcut-o vrăjmașul, prin împreună călătorul tău? Întîi, n-a putut a te înșela; al doilea, a te amăgi iarăși n-a putut; a treia oară a biruit și în ceea ce a voit te-a aruncat". Atunci acela, cunos-cîndu-și păcatul neputinței gîndului, zăcînd la picioarele

Sfântului, a plîns atît de mult, încît a cunoscut și mai mult greșeala.

În vremea goșilor, Totila, craiul lor, auzind de isprăvile sfântului și că este bogat de darul proorociei, a purces să vină la mănăstire. Și, stînd departe de mănăstire, a vestit sfântului venirea lui. "Să vină", a zis sfântul. Iar Totila, socotind lucru cu neputință ca un om stricăcios să fie părtaș de darul proorocesc, a îndrăznit a-l cerca. Deci, a îmbrăcat cu hainele lui și cu încălțămintele pe unul din spătari, cu numele Rigon, poruncindu-i să meargă la cuviosul. Dîndu-i și ostași mulți, precum este rînduiala crailor, a trimis cu dînsul și comiți, pe Vulruderic și pe Vlid, iar în dreapta și în stînga lor mulțime de boieri și ostași, gîndind el ca, prin această plăsmuită vedere, să amăgească pe robul lui Dumnezeu.

Ajungînd Rigon la mănăstire, înconjurat de rînduiala ostașilor și a celor cu vrednicii, sfântul, fiind la un loc înalt, privea la dînsul. Și, mai înainte încă de a veni Rigon, fiind departe cît să se audă glasul, sfântul a strigat: "Leapădă, fiule, leapădă acelea pe care le porți, căci nu sînt ale tale". Auzind acestea Rigon și căzînd la pămînt, s-a minunat și s-a înspăimîntat, căindu-se de ceea ce a făcut; căci pe un sfînt ca acesta și bărbat înainte văzător a îndrăznit a-l lua în rîs. Deci toți cîți erau

împrejur au văzut și s-au închinat omului lui Dumnezeu. Și cum s-a sculat Rigon n-a îndrăznit a se duce la sfântul, ci s-a întors la craiul lui, tremurînd și căindu-se pentru necunoștință.

Atunci și Totila s-a sculat și a venit la sfântul, pe care l-a văzut șezînd de departe, dar n-a îndrăznit a se apropia; ci aruncîndu-se la pămînt, cerea iertare. Iar sluga lui Dumnezeu de două și de trei ori l-a strigat, dar, văzînd că de frică nu se scoală, s-a sculat și s-a dus însuși de l-a ridicat, ocărîndu-l pentru urmările lui. Și în scurtă cuvîntare i-a vestit toate cele ce aveau să i se întîmple, zicîndu-i: "Multe rele ai făcut și faci! Depărtează-te de dînsele și pocăiește-te, căci, să știi, vei intra în Roma și ai să treci marea; nouă ani vei împărăți și în al zecelea te vei sfîrși". Auzindu-le acestea Totila și înspăimîntîndu-se de proorocia fericitului, s-a aruncat iarăși la pămînt și, cerînd binecuvîntare, s-a dus.

De atunci și-a schimbat neomenia și asprimea sa prin învățătura cuviosului și folositoarea dojenire. N-a trecut însă multă vreme și a intrat în Roma, în care căuta să intre, și a stăpînit-o. Apoi s-a dus în Sicilia, iar în al zecelea an al împărăției lui dumnezeiasca dreptate l-a tăiat, după proorocia sfîntului, și și-a pierdut și împărăția și viața.

După acestea, episcopul Bisericii Canusiei, venind la marele Benedict după obicei, căci pentru sfințenia petrecerii lui, foarte îl iubea sfântul, și șezînd de vorbă și cuvînt pornindu-se pentru intrarea în Roma a craiului Totila și pentru pieirea Romei, zise fericitul episcop: "De craiul acesta se va pustii Roma, ca să nu se mai locuiască de oameni de acum înainte". Către acela a răspuns omul lui Dumnezeu: "Roma nu se strică de neamuri, ci de nevoi, adică de fulgere, gîlcevi și de cutremure va pieri".

Și iată, tainele proorociei cinstitului părinte se văd mai luminoase decît soarele și cu ochii noștri le vedem toți. Că acum în Roma cea mare și preafrumoasă nu vedem altceva decît case prăbușite, biserici căzute și zidurile ei risipite. Că din căderi și din dese cutremure a căzut frumusețea zidurilor și împodobirea. Tîlcuirea acestei proorocii a cuviosului, dată de Dumnezeu, mi-a făcut-o mie preacucernicul Onorat, ucenicul sfîntului. Dar ne încredința că le-a auzit nu de la sfîntul, ci de la frați adevărați, care mărturiseau aceasta.

Într-acea vreme un cleric din biserica Acvinilor se supăra de necurații diavoli. Iar cuviosul episcop Constantie de multe ori îl trimitea la multe gropnițe cu moaștele sfîntilor, ca să se vindece.

Dar sfinții mucenici ai lui Dumnezeu nu l-au vindecat ca să se arate darul vindecărilor prin Sfântul Benedict. Deci s-a dus la dînsul, și el prin rugăciuni, a izgonit pe diavol, iar pe cleric l-a făcut sănătos și l-a eliberat, zicîndu-i: "Du-te. Iată, te-ai făcut sănătos; carne să nu mai mănînci și la treapta preoțească să nu te sui; căci, în oricare zi vei îndrăzni a te sui, îndată te vei îmbolnăvi și mai rău". Dar el, cum s-a dus la ale sale, a uitat porunca. După cîțiva ani, văzînd pe cei dintîi ai preoțescului cin că au murit și pe cei mai mici ai săi că se făceau preoți, s-a ales și el în rînduiala preoțească. Dar îndată, intrînd diavolul într-însul, ca o fiară sălbatică fără milă l-a zdrobit pînă la moarte.

Era un oarecare om de neam bun de un nume cu Sfântul Benedict care, fiind condus de învățătura cea de Dumnezeu înțeleptită, a lăsat lumea și a venit către Dumnezeu, cîștigînd îndrăzneală la sfîntul. Acesta, venind odată după obicei către cuviosul și intrînd în chilie, a aflat pe dumnezeiescul părinte că plîngea cu amar și se tînguia. Stînd mult și văzîndu-i lacrimile curgînd, nu se dumerea, fiindcă nu-l văzuse altă dată măcar să lăcrimeze în vremea rugăciunii, ci numai să ofteze de la inimă. Deci înspăimîntîndu-se, a întrebat pe sfîntul pricina. Iar purtătorul de Dumnezeu părinte a răspuns: "Toată mănăstirea

aceasta pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, am zidit-o și toate câte am gătit fraților acestora, cu judecata Atotputernicului Dumnezeu s-au dat neamurilor. Și de-abia am împlînzit pe Dumnezeu cu rugăciunea, să-mi dăruiască sufletele fraților mei celor întru Domnul, care sînt în mănăstire". Iar Benedict, auzind proorocia sfîntului, s-a dus de la mănăstire, minunîndu-se.

Într-adevăr vedem acum că s-a stricat mănăstirea de neamul longobarzilor, împlinindu-se proorocia sfîntului după moartea lui. Căci odihnindu-se frații, iar la miezul nopții fără veste intrînd în mănăstire longobarzii și răpind toate ale mănăstirii, n-au prins pe nici un monah. Pentru că rugăciunea omului lui Dumnezeu i-a păzit, ca să se arate tuturor darul dumnezeieștii puteri ce era într-însul. Dumnezeu Cel credincios în făgăduințele Sale a împlinit ceea ce a făgăduit adevăratului Său rob Benedict; căci, deși averile locașului, după voia lui Dumnezeu, le-a răpit, însă viața fraților s-a dăruit de Domnul. La fel am cunoscut că și marele Apostol Pavel, rugînd pe Dumnezeu pentru viața celor ce pluteau, a fost auzit; căci deși lucrurile din corabie și însăși corabia s-a pierdut, dar s-a dăruit de către Domnul mîntuire oamenilor.

Într-altă vreme, Exilarat al nostru a fost trimis la omul lui Dumnezeu cu două ploști cu vin. Acesta pe una a ascuns-o, iar pe cealaltă a adus-o la sfântul. Iar înaintevăzătorul părinte, de care nu s-a ascuns ceea ce se făcuse, plosca pe care i-o adusesese a primit-o și a mulțumit, iar pentru cealaltă i-a poruncit, zicînd: "Vezi, fiule, din plosca ce ai ascuns-o pe drum, cînd veneai, să nu se întîmple să bei ci, cu luare aminte, să verși vinul și vei vedea ce are înăuntru". Iar Exilarat, rușinîndu-se, a făcut metanie și s-a întors; apoi, venind la locul unde ascunsese plosca, a întors-o ca s-o deșerte, să încerce cuvîntul și îndată a ieșit un șarpe din ploscă.

Era un sat unde se făcea bîlci de neguțători, nu departe de locașul sfîntului. În el erau mulți închinători de idoli care, din multa învățătură a sfîntului cea de suflet folositoare luminîndu-se, s-au întors la credința cea mîntuitoare a lui Dumnezeu. În acel sat era o pustnicie de cucernice și cinstite fecioare și trimatea, pentru multa lor sfințenie, pe ucenici ca să le sfătuiască și să le învețe. Într-una din zile, după obicei, a trimis pe unul din monahi spre sufletescul folos al fecioarelor.

Acesta, după ce le-a învățat, a luat de la călugărițe niște basmale și le-a pus în sînul său. Venind apoi

la sfântul, acesta l-a muștrăat aspru, zicându-i: "Frate, cum a intrat nelegiuirea în sînul tău?" Iar acela, înspăimîntîndu-se și de frică uitînd greșeala sa, nu înțelegea ce-i zicea părintele. I-a zis deci, sfântul: "Au doar eu nu eram acolo de față cînd ai primit basmalele de la sfintele fecioare și le-ai ascuns în sîn?" Iar el, auzind acestea, căzu la picioarele sfântului și, zăcînd jos, zicea: "Am greșit, am greșit!" Apoi sculîndu-se și scoțînd din sîn basmalele, le-a aruncat înaintea sfântului.

Într-una din zile, în ceasul cînd sfântul obișnuia a mîncea puțină mîncare seara, un monah, fiul unui dregător, ținea sfeșnicul ca să lumineze. Iar sfântul mîncînd, a început diavolul mîndriei a supăra pe cel ce ținea sfeșnicul și a-i aduce gînduri de înălțare și de trufie și zicea în sine: "Cine este acesta căruia eu îi stau înaintea, de-l slujesc ca o slugă și țin sfeșnicul?" Acestea gîndind el, Sfântul Benedict, fiind împodobit cu darul vederii mai înainte, l-a muștrăat cu milostivire părintească și i-a zis: "Închide și pecetluiește inima ta, frate, căci intră gînduri de mîndrie și se răsădesc în tine, și ia aminte la tine!"

Deci, chemînd pe frați, a poruncit de i-a luat sfeșnicul din mîinile lui. Iar el, ieșind afară, ședea și plîngea. Și întrebă fiind de frați ce a făcut de s-a mîniat sfântul asupra lui, le-a spus gîndul cel

diavolesc ce a intrat în inima lui; cum s-a umflat de vîntul mîndriei și ce cuvinte zicea în inima sa asupra sfîntului. Și a arătat otrava ce era ascunsă în inima lui. Deci s-au minunat frații de prevăzătoarea curățenie a Sfîntului Benedict, căci cele semănate în minte de diavol, nu puteau a se ascunde de sfîntul.

În părțile Campaniei s-a făcut foamete și strîmtorare de toate lucrurile cele de nevoie. Era lipsă și în mănăstirea sfîntului și nu aveau frații mai mult de cinci pîini. Văzîndu-i pe dînșii cinstitul părinte posomorîți, le-a zis: "De ce vă întristați pentru pîine, fraților? Astăzi aveți lipsă, iar mîine vă veți bucura". Și a doua zi s-au aflat înaintea porții mănăstirii niște saci cu făină de două sute de dimirlui, pentru care Dumnezeu, Stăpînul tuturor, a zis unor oameni, pe care frații nu-i cunoșteau deloc, de au venit și i-au pus la poarta mănăstirii. Deci, minunîndu-se de preaslăvita minune a sfîntului, au slăvit pe Dumnezeu și s-au învățat a nu se mai întrista de aici înainte cînd se va întîmpla lipsă, avînd amanet îndrăzneala sfîntului către Dumnezeu.

Iar pentru duhul proorocesc se cade a ști că nu obișnuiește totdeauna a lumina mintea proorocilor, ci numai în unele vremi. Căci pentru Sfîntul Duh s-a scris în Evanghelie că, unde voiește El suflă;

astfel arătat este că și când voiește suflă. De aceea și proorocul Natan, fiind rugat de împăratul David să-i spună de voiește Dumnezeu să zidească el biserica Domnului, întâi l-a sfătuit, apoi l-a oprit. Și Elisei proorocul a văzut pe femeie plîngînd, dar pricina n-a știut-o, și către Gheezi, sluga sa, care o oprea să nu se apropie, zicea: "Las-o, căci sufletul ei este întristat, iar Domnul a ascuns de mine și nu mi-a arătat". Iar aceasta o face Dumnezeu cu iconomie, căci uneori dînd duhul proorociei, iar alteori ridicîndu-l, cu acest chip uneori înălța mintea proorocilor, iar alteori o smerește. Ca și proorocii primind duhul, să cunoască insuflarea de la Dumnezeu, dar neprimind darul, să se învețe și să se cunoască ce sînt, căci sînt pămînt și cenușă. Drept aceea și David zice: *Eu sînt vierme, iar nu om*. Dar să ne întoarcem la ceea ce ne stă înaintea, adică despre Sfîntul Benedict.

Într-altă vreme l-a rugat un om credincios și foarte cucernic să trimită în satul lui, care este aproape de cetatea Terachinilor, să zidească acolo mănăstire. Chemînd sfîntul pe ucenici, rînduindu-le și egumen și iconom, i-a trimis în pace. Dar le-a făgăduit și le-a zis: "Mergeți, fraților, că în cutare zi vin și eu la voi și vă voi arăta în care loc se cade a se zidi biserica, în care loc trapeza, în care loc arhondaricul și celelalte cîte trebuiesc". Și luînd frații binecu-vîntarea sfîntului, s-au dus și au

adunat toate cele trebuincioase pentru zidire, au curățat locul și au gătit toate, ca venind sfântul să le găsească gata și să rînduiască numai zidirile. Dar după noaptea aceea, luminîndu-se ziua în care a făgăduit sfântul să meargă, s-a arătat egumenului și iconomului și le-a spus toate cu dinadinsul cîte trebuiau a se face. După ce s-au deșteptat, cu bucurie povesteau unul altuia vedenia.

Deci, încredințîndu-se că vine, îl așteptau; dar, după ce a trecut ziua și n-a venit, s-au întristat. Apoi mergînd la dînsul, îl întrebau pentru care pricină n-a venit și-l învinuiau că n-a venit după cuvîntul său. Atunci Benedict, prietenul lui Dumnezeu, a zis: "De ce ziceți, fraților, că n-am venit precum am făgăduit?" "N-ai venit", au zis aceia. Dar sfântul a zis: "Dar nu m-am arătat vouă, la amîndoi, noaptea, pe cînd dormeați, și v-am arătat unde și cum să se zidească mănăstirea? Duceți-vă și, după cum ați văzut și cum v-am arătat, așa s-o zidiți". Iar ei, auzind acestea, s-au minunat și după aceea au plecat; apoi toate ale mănăstirii după cum au văzut în vedenie, așa le-au zidit.

Astfel era purtătorul de Dumnezeu, Părintele Benedict, în facerile de minuni și proorocii. Dar și cuvîntul lui era rar uitat de dumnezeiasca putere

și mai întotdeauna era lucrător. Că niciodată nu iese din gura omului ce-și are inima la cele înalte, cuvînt deșert. Iar de se întîmpla cîndva să vorbească gura lui cuvînt înfricoșător, cuvîntul lui era puternic și nu cădea. Că nu certa cu temere ori cu socotire, ci cu hotărîre; dar ascultați, ca să înțelegeți cele zise.

Departate de mănăstire două fecioare pustnice, de bun neam, ședeau în casa lor și pustniceau, iar un om îmbunătățit și cucernic le slujea. Dar cinstea neamului nu pricinuieste cunoștința la toți cei de bun neam, ca să se cunoască și să se smerească în lumea aceasta și să nu se socotească că sînt mai buni decît alții. Căci, de ar fi avut cunoștința de aceasta, aceste sfințite fecioare n-ar fi defăimat și n-ar fi ocărît pe cel pomenit, care cu osîrdie le slujea. Acela, nesuferind, a venit la omul lui Dumnezeu și i-a arătat nemulțumi-toarea socoteală a fecioarelor și necinstea ce primea de la dînsule. Iar purtătorul de semne, Sfîntul Benedict, auzind acestea, le-a vestit, zicînd: "Îndreptați-vă și vă înțelepțiți limba, fiindcă, de nu vă veți îndrepta, apoi nu veți fi împărtășite".

Iar hotărîrea aceasta a neîmpărtășirii nu le-a trimis-o lor ca o hotărîre și despărțire cu adevărat, ci le-a zis cu iconomie și părintește, vrînd să înceteze cu nemulțumitoarea lor cugetare. Iar ele

nu s-au îndreptat, nici au socotit cuvîntul și sfătuirea sfîntului. După cîteva zile, au murit întru feciorie curată și au fost îngropate în biserică. Iar cînd se făcea dumnezeiasca Liturghie, după obicei, și diaconul zicea: "Dacă cineva nu se împărtășește, să iasă din biserică", femeia care crescuse pe fecioarele acelea și aducea, după rînduială, prescuri pentru sufletele lor, le vedea pe dînsele - înfricoșat cuvînt -, că ieșind din mormînt, ieșeau și din biserică.

Văzînd aceasta de multe ori, și-a adus aminte că omul lui Dumnezeu le-a oprit de la împărtășirea dumnezeieștilor Taine, pentru că nu se îndreptau. Deci, cu sîrguință a venit la dînsul și, cu multă tînguire căzînd la picioarele lui, i-a vestit vederea aceea de spaimă. Sfîntul, milostivindu-se ca un milostiv ce era, a luat o prescură și, dîndu-i-o, a zis către dînsa: "Du-te și dă această prescură s-o slujească pentru dînsele și de acum nu vor fi neîmpărtășite". Deci, s-a adus prescura aceea și a fost slujită pentru dînsele. Și strigînd diaconul să iasă cei care nu se împărtășesc, ele n-au ieșit, nici nu le-a văzut femeia aceea ieșind. De aceea, credem fără îndoială că atunci cînd s-a luat prescura aceea slujită de Sfîntul Benedict, atunci îndată ele s-au învrednicit de iertare.

Un monah oarecare din locașul sfântului, fiind stăpînit de duhul lenevirii, nu făcea canonul mănăstirii; iar omul lui Dumnezeu nu înceta a-l sfătui și nu se lenevea a-l învăța adeseori. Dar acela nu asculta, ci fără rușine se purta cu cuviosul, zicîndu-i să-l lase să se ducă la părinții săi. Într-o zi, supărîndu-se Cuviosul de rugămințile lui, i-a poruncit cu mînie să plece din mănăstire. Îndată ce a ieșit din mănăstire, în drum l-a întîmpinat un balaur mare, cu gura căscată, care voia să-l înghită. Deci a început a tremura și cu mare glas a chema pe sfinți și a zice: "Alergați, alergați, că balaurul acesta vrea să mă mănînce!"

Alergînd frații, n-au mai văzut balaurul, iar pe dînsul l-au găsit tremurînd; și pipăind cu mîinile, l-au întors la mănăstire, de unde a făgăduit că nu va mai ieși; de atunci și-a ținut cuvîntul.

Socotesc că nu se cade a o tăcea nici pe aceasta, pe care am auzit-o de la Ilustrie Antonie, care zice: "Un copil s-a îmbolnăvit, încît i-a căzut părul și trupul i s-a umflat, iar tatăl său l-a trimis la cuviosul și s-a însănătoșit". Nici cele povestite mie de Peregrin, ucenicul fericitului, nu este cu dreptate a le tăcea. El mi-a spus că, într-una din zile, un datornic fiind constrîns și neavînd să plătească, a alergat la cuviosul. Căzînd la picioarele lui, zicea că este dator cu doisprezece

galbeni și are mare nevoie de bani. Iar Cuviosul Benedict a zis cu glas blînd către dînsul: "Iartă-mă frate, că nu am; dar du-te și întoarce-te după două zile". Într-acel timp, cuviosul s-a îndeletnicit cu rugăciunea. A treia zi a venit săracul. Și era o ladă plină de legume, iar deasupra lăzii fără de veste s-au găsit treisprezece galbeni, pe care a poruncit cuviosul de i-a adus. Deci, dîndu-i săracului, a zis către dînsul: "Du-te, fiule, și pe cei doisprezece să-i dai împrumutătorului tău, iar unul oprește-l pentru trebuințele tale".

Dar să ne întoarcem iarăși la început și să povestesc cîte am auzit de la cei patru ucenici ai lui, despre care am pomenit la început. Era un creștin care îl zavistua și-l vrăjmășuia pe altul. Deci, urîtorul binelui l-a îndemnat de l-a și otrăvit, bînd paharul fără să știe. Dar deși n-a murit, după cum a voit acela, s-a îmbolnăvit de lepră, făcîndu-se vrednic de milă. Ducîndu-l la cuviosul, s-a făcut îndată sănătos. Căci, apucîndu-l cu mîna dreaptă, toată boala de pe pielea lui a vindecat-o.

Într-acel timp, precum am spus mai sus, era foamete în Campania. Iar Benedict, credinciosul și înțeleptul econom al lui Hristos, nu înceta a împărți la cei lipsiți cele de nevoie ale trupului, pînă ce au sfîrșit toate ale mănăstirii și nu rămăsese decît puțin untdelemn într-o sticlă.

Atunci un ipodiaton, cu numele Agapit, l-a rugat să-i dea și puțin untdelemn. Iar acest dumnezeiesc bărbat, după ce a pus gând să dea și să risipească toate cele de pe pământ, ca să le găsească în cer, a poruncit să dea puținul untdelemn ce a rămas. Chelarul a zis: "Bine", dar nu l-a dat. După puțin, a întrebat părintele pe chelar, de l-a dat. "Ba nu, a zis chelarul, că de aș fi dat și acela, după poruncă, nu rămînea nici o mîngîiere fraților".

Atunci, mîniindu-se acel preablînd părinte, a poruncit fraților să arunce sticla aceea cu untdelemn afară pe fereastră, ca să nu rămînă înăuntru în mănăstire nici un lucru de neascultare, și a aruncat-o. Afară era o grămadă de pietre mari și, căzînd sticla peste pietre, nu s-a spart, nici nu s-a vărsat untdelemnul. Deci a poruncit iubitorul de fii s-o aducă și s-o dea ipodiatonului. Atunci, adunîndu-se frații, înaintea tuturor a ocărît pe monahul cel neascultător, pentru necredința și neascultarea lui.

După ce a făcut aceasta, cinstitul părinte, împreună cu toți frații, s-au rugat. În locul unde se ruga era un vas deșert, dar acoperit; și rugîndu-se sfîntul, s-a umplut de untdelemn, încît se vărsa și tot locul l-a umplut. Aceasta văzînd-o făcătorul de minuni, Părintele Benedict, a sfîrșit cu rugăciunea. Iar pe necredinciosul și neascultătorul l-a sfătuit

părintește, zicînd: "Fiule, agonisește credință neîndoită și ascultare vrednică făgăduinței monahicești". Iar fratele, după cuviință fiind învățat de părinte, s-a cucernicit, s-a rușinat și s-a îndreptat.

De-a pururea acest sfînt părinte adeverea sfătuirii cu minuni. Și nu era nimeni în sinodia lui care să se teamă sau să se îndoiască de făgăduințele lui sau să nu creadă cuvintelor lui, mai ales după ce au văzut într-un minut cercetarea aceasta de la Dumnezeu. Căci pentru o sticlă ce avea puțin untdelemn, li s-a dat un vas plin ce se vărsa, pentru că Dumnezeu este bogat în milă. Deci, ne închinăm numelui Său.

Într-una din zile, ducîndu-se cuviosul la biserica Sfîntului Ioan Botezătorul, care era zidită pe munte, a ieșit în întîmpinarea lui, în chip de doctor, cel întru tot viclean, ținînd cornul și un trepied. Iar sluga lui Dumnezeu, Benedict, l-a întrebat, zicînd: "Unde te duci?" Diavolul a zis: "Iată, mă duc aici la frați, să le dau curățenie". Deci s-a dus purtătorul de semne părinte și, după obicei, și-a făcut rugăciunea, apoi, sfîrșind, s-a întors repede. Duhul cel viclean, găsind un bătrîn din monahii sfîntului, care scotea apă, a intrat într-însul și-l muncea. Văzîndu-l sfîntul

muncindu-se fără milă, i-a dat o palmă și îndată diavolul a ieșit din bătrîn.

Despre minuni se cuvine a ști, că sfinții în două feluri săvîrșesc minunile: uneori prin rugăciuni, iar alteori după stăpînire. După cum zice Evanghelistul Ioan: *Iar cîți L-au primit pe Dînsul, le-a dat stăpînire a se face fii ai lui Dumnezeu.* Deci dacă prin stăpînire sfinții sînt fii ai lui Dumnezeu, ce lucru minunat este dacă, după stăpînire, pot face și minuni? Iar cum că în aceste două chipuri sfinții lucrează minuni, mărturisește Apostolul Petru, care a înviat pe Tavita cea moartă prin rugăciune și care pe Anania și pe Safira, care au mințit, muștrîndu-i numai, îndată au murit. Deci, în aceste două chipuri adevărata slugă a lui Dumnezeu, Benedict, a făcut minunile.

Ascultați și alte minuni ale lui. Era un arian cu neamul got și cu numele Țalas, căci goții mai toți erau arieni. Acesta, în vremea craiului Totila al goșilor, de care s-a vorbit mai sus, s-a aprins de groaznică mînie asupra celor îmbunătățiți ai Sfintei Biserici și cu asprime, cînd vedea un creștin, ori cleric, ori monah, într-un minut îl tăia. Deci într-una din zile, găsind pe un oarecare sătean, îl munea și-l bătea cu nemilostivire. Dar nesuferind săteanul și căutînd barbarul și cumplitul got lucrurile lui, săteanul, ca să se izbăvească, a zis că

le-a dat lui Benedict, robul lui Dumnezeu. Atunci Țalas a început a-l munci și a poruncit de i-a legat mâinile cu curele și l-a pus să alerge înaintea calului, ca să-l ducă să-i arate cine este Benedict acesta; și l-a dus la mănăstire. Deci a aflat pe cuviosul înaintea ușii chiliei sale, șezînd și citind. Și a zis săteanul: "Acesta este Benedict". Iar gotul cel mîndru, aprins de mînie, cu căutătură sălbatică căuta la cuvios, socotind să-l înfricoșeze. Apoi, cu glas mare și barbar, îi zise cuviosului: "Scoală-te, repede și dă-mi lucrurile acestuia, care le-ai luat". Iar cuviosul îndată și-a ridicat ochii din carte și, văzînd pe preaînraîtul Țalas și împreună cu dînsul și pe sătean legat, îndată a făcut o minune mai presus de toate. Căci îndată ce și-a aruncat ochiul cel de Dumnezeu luminat la cel legat, i s-au dezlegat curelele și au căzut.

Aceasta văzînd-o Țalas, s-a cutremurat și a căzut la pămînt; apoi și-a pus capul la cinstitele picioare ale omului lui Dumnezeu și cerea binecuvîntare. Iar cuviosul, fără a se scula din locul său, chemînd pe frați, a poruncit: "Luați-l pe acesta și dați-i să mănînce". Atunci Țalas ticălosul, venindu-și în sine și cunoscîndu-și greșeala și mărturisind-o, asculta cele ce sfințitul părinte îi zicea ca să se lase de o asprime și neomenie ca aceea. Și astfel, Țalas cu alt gînd și cu mare umilință s-a întors de la mănăstire, zdrobit și smerit cu duhul; și nimic n-a

mai cerut de la săteanul pe care omul lui Dumnezeu, numai căutînd spre el cu vederea, l-a dezlegat. Deci adevărat este ce am zis, că, cei care-L slujesc cu îndrăzneală pe Atotputernicul Dumnezeu, uneori fac minuni prin stăpînire, iar alteori prin rugăciune. Iată că această minune era din stăpînire, ca și cealaltă, despre care am zis mai sus. Iar cîte minuni a făcut prin rugăciune, am spus multe și încă voi mai spune și aceasta.

Într-o zi cuviosul s-a dus la țarină, împreună cu frații. Iar un lucrător de pămînt, ținînd în brațele sale trupul fiului său, care atunci cu puțin mai înainte murise, a venit la mănăstire, plîngînd și căutînd pe luminatul părinte Benedict.

Înștiințîndu-se că este la țarină și lucrează cu frații și că va zăbovi acolo, a lăsat trupul înaintea porții mănăstirii și a alergat la cuviosul, în ceasul în care el lăsase lucrul și venea la mănăstire cu frații. Pe acesta văzîndu-l tatăl copilului celui mort, a început a striga cu lacrimi către cuviosul și a zice: "Dă-mi pe fiul meu! Dă-mi pe fiul meu!" Iar cuviosul, înspăimîntîndu-se de cuvînt, a zis către dînsul: "Omule, dar eu am luat pe fiul tău?" Acela zise: "A murit fiul meu, cinstite părinte, deci vino de-l înviază!"

Auzind acestea Sfîntul Benedict, făcătorul de minuni, și întristîndu-se tare, a zis: "Duceți-vă,

fraților, duceți-vă. Aceste lucruri nu sînt ale noastre, ci ale Sfinților Apostoli! Ce voiți a ne încărca cu sarcini pe care nu le putem ridica?" Iar tatăl celui mort tot aștepta și-l ruga, adeverind și jurîndu-se că nu va pleca, pînă nu va învia pe fiul său. Cuviosul l-a întrebat, zicînd: "Unde este trupul copilului?" Tatăl a răspuns: "La poarta mănăstirii, cinstite părinte". Ducîndu-se sfîntul acolo cu frații, și-a plecat genunchii la rugăciune și a lăsat cinstitul cap peste trupul copilului. Apoi s-a sculat, și-a ridicat mîinile la cer și a zis: "Doamne, Dumnezeule, nu căuta la păcatele mele, ci la credința omului acestuia, care se roagă și cere să i se învie fiul. Deci, trimite în trupul acesta, sufletul pe care l-ai luat!" Dar nu se sfîrșise rugăciunea și sufletul a intrat în trup. Apoi tot trupul copilului s-a cutremurat și acesta pipăia cu mîna, încît toți cei de față, văzînd o minune înfricoșată ca aceasta făcută de sfîntul, s-au minunat. Deci, apucîndu-l de mîna, l-a dat viu tatălui său. Această minune nu era în puterea lui, dar s-a rugat și a cerut ca s-o poată face.

Dar sînt unele lucruri care cîteodată le cer sfinții de la Dumnezeu și nu le capătă. Cine este, în această viață, mai sus decît Pavel? Dar și acesta de trei ori a rugat pe Domnul pentru neputința trupului lui și nu l-a auzit, neputînd dobîndi lucrul pe care îl dorise. Să vă povestesc și despre cinstitul

Părinte Benedict care a voit un lucru și nu l-a putut săvârși.

Fericitul avea o soră cu numele Scolastica, sfințită din tinerețe, prin bunăvoința puternicului Dumnezeu. Ea avea obiceiul a veni odată pe an la fericitul său frate. Deci se pogora cuviosul cu ucenicii săi acolo aproape, lângă poarta mănăstirii, la o casă ce o făcuse pentru aceasta și vorbeau. Mergînd într-o zi în casa aceea, după obicei au petrecut toată ziua în sfințite cuvinte și în povestirile Scripturilor cele de Dumnezeu insuflate. Iar după ce s-a făcut seară, au șezut și au mîncat. Apoi, mîncînd și vorbind din Sfintele Scripturi, au întîrziat, trecînd cea mai mare parte a nopții; atunci sfințita fecioară și soră după trup a sfîntului, a cerut: "Te rog, fratele meu, să nu lăsăm noaptea aceasta, ci să se facă ziua vorbind despre cereasca bucurie și despre veșnica viață".

Fericitul a zis către dînsa: "Ce zici, soro? Eu nu pot să rămîn afară de chilia mea". Și era atît de bună vreme și senin, încît nu se vedea nor. Iar sfînta fecioară, văzînd că nu s-a înduplecat fratele său la rugămintea ei, și-a încleștat degetele mîini-lor, le-a pus pe masă și, plecîndu-și capul peste mîini, ruga pe Atotputernicul Dumnezeu. Îndată ce și-a ridicat capul de pe masă, s-au făcut atîtea fulgere și tunete și s-a pogorît atîta ploaie, încît nici fratele

său, nici sinodia lui nu puteau să se ducă la mănăstire și nu putea nici a ieși peste pragul casei. Aceasta s-a făcut pentru rugăciunea surorii sfântului și pentru lacrimile pe care le-a vărsat, rezemîndu-și capul pe masă.

Sfântul Benedict, socotind și văzînd că era cu neputință a se duce la mănăstire, după cum voia și zicea, pentru tulburarea cea mare a fulgerelor și a tunetelor și pentru potopul acelei ploii, s-a întristat și a zis către sora sa: "Să te ierte Atotputernicul Dumnezeu, soro! Ce este aceasta ce ai făcut?" Ea a răspuns: "Eu te-am rugat și nu m-ai ascultat; am rugat pe Domnul și El m-a ascultat. Acum ieși, dacă poți, iar pe mine lasă-mă și du-te la mănăstire". Deci, rămînînd sfântul fără voia lui, toată noaptea aceea a petrecut-o priveghind în cuvintele vieții veșnice și în povestirile Sfintelor Scripturi. Aceasta am spus-o ca să arăt că sfântul a voit să facă un lucru, dar n-a putut; căci, cum am zis, sînt lucruri pe care uneori le cer sfinții de la Dumnezeu și nu le capătă. Deci dimineața, cinstita fecioară s-a dus la chilia sa, iar omul lui Dumnezeu la mănăstire.

După trei zile, stînd sfântul în chilia sa, și-a ridicat ochii în văzduh și a văzut sfântul suflet al cuvioasei sale surori că ieșise din trup în chip de porumbel și se suia la cele cerești. Bucurîndu-se de atîta

slavă a surorii sale, a dat mulțumiri, laude și cîntări Atotputernicului Dumnezeu, iar sfîrșitul ei l-a arătat fraților, pe care i-a trimis îndată să aducă în mănăstire încuviințatul și cinstitul ei trup și să-l îngroape în mormîntul pe care îl pregătise pentru sine. Căci mintea lor fiind unită una cu alta totdeauna în Sfîntul Duh, întru tot sfintele lor trupuri nici îngroparea n-a putut a le despărți.

Într-altă vreme, Servant, diaconul și egumenul mănăstirii ce se află în părțile Campaniei și care era zidită de Libериu, patriciul de atunci, a venit la fericitul Părinte Benedict pentru cercetare, după cum avea obicei, că și el era plin de cereasca învățătură. Deci, adăpîndu-se cu cuvintele cele curgătoare de miere ale vieții veșnice, se împărtășea de preadulcea mîncare; și dorind de cereasca patrie cu dor foarte mare, se desfăta cu acestea de-a pururea. Iar cînd trupul cerea hrana simțită, mîncea oftînd; iar cînd vremea cerea să se liniștească, Sfîntul Părinte Benedict se suia în foișorul său, asemenea și Servant se ducea în casele cele dedesubt. Lîngă foișor era altă locuință, în care ședeau doi ucenici. Dar Sfîntul Benedict, sluga lui Dumnezeu, încă dormind frații, sculîndu-se la rugăciune, stînd la fereastră și rugînd pe Atotputernicul Dumnezeu; atunci, fără de veste, noaptea a văzut că s-a arătat din cer o lumină mare, încît a fugit întunericul nopții și de lumina

cea mare atît s-a luminat noaptea, încît covîrşea şi lumina zilei.

În ceasul acelei vedenii a urmat o minune, precum însuşi părintele a povestit pe urmă. Căci zicea că a văzut toată lumea şi pe toţi oamenii pămîntului adunaţi, ca sub o rază a soarelui. Şi, căutînd la acea strălucire a luminii, a văzut sfîntul suflet al lui Gherman, episcopul de la Capua, într-un cerc de foc, fiind luat la cer de sfinţii îngerii. Atunci, cinstitul Părinte Benedict, vrînd să facă părtaş şi martor al acestei înfricoşate vederi pe Servant diaconul, l-a strigat cu glas tare, de două şi de trei ori. Iar acela, tulburîndu-se de neobişnuitul glas al părintelui, s-a suit înspăimîntat în foişor în fugă şi a văzut ceea ce era. Însă nu toată vederea, ci puţină parte a luminii aceleia. Înspăimîntîndu-se de minunea aceasta, omul lui Dumnezeu, Benedict, i-a povestit pe larg toate cîte a văzut. Şi îndată a trimis la cetatea Casin, la preasîrguitorul bărbat Teoprov, ca să se ducă la cetatea Capua să se înştiinţeze de cele despre episcopul Gherman şi să-i vestească. De acolo i-a vestit că a murit. Şi, cercetînd cuviosul, s-a înştiinţat că în ceasul în care el a văzut suirea la cer, s-a făcut sfîrşitul lui Gherman.

Cu bucurie încă aş fi povestit şi multe altele despre cinstitul acesta bărbat, Benedict, dar le trec, căci

voiesc să povestesc și faptele altor sfinți. Dar aceasta voiesc a se ști că, pe lângă minunile cu care s-a slăvit în lumea aceasta, acest om al lui Dumnezeu s-a slăvit și a strălucit nu puțin și cu învățătura cuvîntului. Căci el a rînduit canoanele și pravilele monahilor cu aleasă deslușire și cu cuvînt luminos. Ale lui obiceiuri și viață, cine voiește să le știe cu dinadinsul, citind alcătuirea pravilei lui, adică a tipicului, va înțelege. Căci sfîntul acesta după cum a trăit, așa a și învățat și după cum a trăit el, așa și pe ceilalți i-a învățat a petrece.

În anul în care avea să se ducă de-a pururea pomenitul dintru această vremelnică viață și să meargă către Dumnezeu, a vestit ucenicilor celor împreună cu dînsul și celor depărtați, despre ziua sfîntului său sfîrșit. Celor de față le-a zis să păzească în taină cîte au auzit, iar celor ce lipseau le-a vestit ce fel de semn se va arăta, cînd va ieși sufletul lui. Mai înainte cu șase zile de lăudatul lui sfîrșit a poruncit de i-au deschis mormîntul și îndată, i-a venit o fierbințeală groaznică și, din covîrșitoarea aprindere, se împutîneau puterile sufletului. Și văzîndu-se din zi în zi că slăbește și se usucă, din aprinderea cea mare, în a șasea zi a zis de l-au ridicat și l-au dus în biserică.

Acolo s-a împărtășit cu stăpînescul Trup și Sînge. Stînd în mijlocul ucenicilor și sprijinindu-se de dînșii, fiind cu totul slab, s-a întors spre răsărit și, înălțînd mîinile la cer și rugîndu-se, sfințitul și preacuratul său suflet s-a suit, odată cu rugăciunea, în cer și s-a dat Domnului. Într-acea zi la doi din frați, din care unul se liniștea în chilia sa, iar altul locuia departe, li s-a arătat o descoperire asemenea. Au văzut amîndoi că era un drum de la chilia sfîntului ce ajungea pînă la cer, așternut tot cu mătăsuri. Și spre răsărit ardeau făclii nenumărate, zeci de mii, rînduri, rînduri, după rînduială, toate aprinse. Și iată un bărbat îmbrăcat în alb și luminos la față, stînd deasupra, îi întreba pe dînșii, zicînd: "Știți al cui este drumul acesta, pe care îl priviți minunîndu-vă?" "Nu știm, au răspuns ei". Cel îmbrăcat în alb a zis iarăși: "Aceasta este calea pe care Benedict, iubitul lui Dumnezeu, se suie la cer". Atunci au înțeles sfîrșitul sfîntului. Căci precum au văzut ucenicii care erau de față, tot asemenea au văzut și cei depărtați semnul de care le-a spus sfîntul. Și s-a îngropat sfîntul lui trup în biserica Sfîntului Ioan Botezătorul pe care sfîntul o zidise în locul jertfelnicului lui Apolon, pe care l-a surpat, precum mai înainte am zis.

În peștera ce este la pîrîu, în care a locuit mai înainte cuviosul, cei ce se apropie cu credință pînă

astăzi, au mare dar de minuni. Căci minunea care voiesc a o povesti, s-a făcut acolo în peșteră. O femeie a înnebunit și umbla prin munți, prin râpi și pe câmpii ziua și noaptea și rătăcea; apoi dormea unde o ajungea somnul. Într-o zi, pe când rătăcea și umbla ici și colo în pustie, s-a dus fără a ști, fiind povățuită de Dumnezeu, și a intrat în peștera cuviosului, unde a înnoptat și a rămas acolo înăuntru. Când s-a făcut ziuă a ieșit atât de sănătoasă încât, toți cîți o vedeau, ziceau că niciodată n-a fost nebună. Și astfel a rămas sănătoasă pînă la sfîrșitul vieții, întru cinstea sfîntului și întru slava lui Dumnezeu, Căruia se cuvine toată cinstea și închinăciunea, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

